

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Marie Žišková, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Obvodního soudu pro Prahu 6 na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi tímto soudem a Městským soudem v Praze, za další účasti žalobce: T., a. s., a žalovaného: Úřad průmyslového vlastnictví, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. O-113021, o přihlášce ochranné známky do rejstříku ochranných známek, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 10 C 190/2003,

t a k t o :

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 6. 2005 navrhl Obvodní soud pro Prahu 6, aby zvláštní senát rozhodl ve sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Městským soudem v Praze, ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 10 C 190/2003.

Ze spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 12. 8. 2002 u Vrchního soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31. 5. 2002, sp. zn. O-113021, kde se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze do 31. 12. 2002 ve věci nerozhodl, postoupil uvedenou věc podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), k převzetí a dokončení věci Nejvyššímu správnímu soudu, kde byla věc zapsána pod sp. zn. 6 A 107/2002. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 5. 2003 žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. s odůvodněním, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Žalobce současně poučil o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního (obvodního) soudu. V tomto usnesení vyjádřil Nejvyšší správní soud právní názor, který zaujímal na počátku roku 2003 ve věcech týkajících se zvláštního správního řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) při konstituování určitého označení jako ochranné známky, výmazu a dalších obdobných řízení se závěrem, že rozhodování o částečném zamítnutí přihlášky ochranné známky je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Dále bylo ze spisu zjištěno, že žalobce se poučením daným Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 27. 5. 2003 neřídil a opětovně podal žalobu ve správním soudnictví Městskému soudu v Praze. Ten rozhodl usnesením ze dne 25. srpna 2003, čj. 8 Ca 174/2003-29, a žalobu odmítl stejně jako Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., přičemž dal žalobci stejné poučení stran možnosti podat v jednoměsíční lhůtě návrh u příslušného okresního (obvodního) soudu. Současně poučil účastníky řízení, že mohou podat za podmínek stanovených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalobce pak již dne 29. září 2003 podal žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 6, jíž se domáhá zrušení označeného rozhodnutí předsedy Úřadu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

Proti usnesení Městského soudu v Praze podal ve lhůtě kasační stížnost žalovaný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2005, čj. 4 As 48/2003-59, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2003, čj. 8 Ca 174/2003-29, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve svém odůvodnění již vycházel z názoru vysloveného zvláštním senátem zřízeným podle zákona č. 131/2002 Sb., který se touto problematikou již zabýval v obdobných věcech (srovnej např. Konf 57/2004-4). V souladu s judikaturou zvláštního senátu tak dal zcela za pravdu stěžovateli (současně i žalobci, který se ke kasační stížnosti prakticky připojil) a uzavřel, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu v posuzované věci je soud ve správním soudnictví.

Současně uvedl, že tím, že žalobce nerespektoval poučení soudu o možnosti podat žalobu v příslušné lhůtě v jiné větvi soudnictví (u okresního či obvodního soudu) a podal žalobu u Městského soudu v Praze, tedy ve stejné větvi správního soudnictví, v níž již jednou byla žaloba podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnuta, nebylo lze postupovat při posuzování včasnosti lhůty pro podání žaloby podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. a § 82 o. s. ř., neboť došlo k přerušení zákonem stanoveného postupu a žalobu podanou ve stejné větvi soudnictví, tedy ve správním soudnictví, je třeba považovat za žalobu samostatně podanou a lhůtu pro její podání je pak třeba počítat od doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že za situace, kdy je třeba vycházet ze závěru, že o žalobě v této věci rozhodují soudy ve správním soudnictví a městský soud nezkoumal, zda jsou splněny podmínky pro projednání žaloby, pak bylo řízení před Městským soudem v Praze zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (případně bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé), a za této situace pak bylo nutno postupovat podle § 109 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), což znamená, že bude třeba, aby nejprve zkoumal, zda žaloba podaná 24. 7. 2003 tomuto soudu byla podána v čas.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi obecným soudem a soudem ve správním soudnictví se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Z ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. plyne, že stranami kladného nebo záporného kompetenčního sporu jsou buď soudy na straně jedné a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy na straně druhé, nebo soudy v občanském soudním řízení na straně jedné a soudy ve správním soudnictví na straně druhé. Podle odst. 2 téhož ustanovení je kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž již druhá strana vydala pravomocné rozhodnutí (tj. pozitivní kompetenční spor). Kompetenčním sporem je též spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (tj. negativní kompetenční spor.).

Obvodní soud pro Prahu 6 označil ve svém návrhu jako druhou stranu negativního kompetenčního sporu Městský soud v Praze a navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci je soud ve správním soudnictví (krajský soud), a současně aby zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2003, čj. 8 Ca 174/2003-29. Za situace, kdy Městský soud v Praze popřel svou pravomoc o věci rozhodovat tím, že žalobu odmítl, ale jeho rozhodnutí zrušil v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, nebyl zde důvod pro postup podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., které zvláštnímu senátu ukládá zrušit rozhodnutí, jímž strana kompetenčního sporu nesprávně popřela svou pravomoc a tím zde také nemohl vzniknout kompetenční spor, o němž by mohl rozhodovat zvláštní senát. Proto byl návrh Obvodního soudu pro Prahu 6 odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu